

Phẩm 6: A-DI PHÁ VỠ NGỜ VỰC

Núi cao, ao hoa trái
Vui sướng như cảnh trời
Ít núi nào bằng được
Nên gọi núi A-di.
Ở lâu nơi núi ấy
Già nua tóc kết kén
Hình thể phơi dưới nắng
Sống lâu hơn trăm tuổi,
Thân thể như mây đen
Tóc như màu bạc trắng
Mắt sáng ngời thấu lý
Hình như núi nhiều màu
Trí tuệ như Phạm thiên
Sáng như mặt trời, trăng
Bốn lửa, nhật thứ năm
Tự phơi tên A-di.
Chợt nghe tiếng vang vọng
Chim thú hót như nói
Ông hiểu tiếng chim thú
Hoài nghi ra khỏi động
Thấy chư Thiên đang bay
Vui mừng giữa không trung
Ngẩng đầu hỏi chư Thiên:
“Vì sao các vị vui?”
Vị trời tên Pháp Lạc
Đáp lời A-di rằng:
“Thầy chưa nghe hay sao?
Đời có điềm tốt lành
Vua Bạch Tịnh sinh con
Sẽ độ khắp chúng sinh
Chắc chắn thành Phật đạo
Làm Thầy của trời, người.”
Nghe danh hiệu của Phật
Hớn hở thân nổi ốc
Liền bay lên hư không
Xem đồng tử họ Thích,
Nhân đã thấy điềm ứng
Thần thông xét kỹ càng
Trong khoảng thời gian ngắn
Đã đến cửa cung vua.
Là bậc Thánh thông tuệ
Thông đạt, giới cấm cũ.
Vua đem lòng yêu kính

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Mau chóng mời vào cung
Nhường ngôi chỗ Thượng tọa
Khiêm cung an ủi rằng:
“Rủ lòng thương đóai tướng
Cúi mình vào nước hèn.”
A-di biết ý vua
Yêu kính, lễ nghĩa mình
Nhìn vua bằng mắt Từ
Khiêm cung kính trình tâu:
“Vua phải nên như vậy
Mến khách bằng thượng lễ.
Đại vương dùng pháp trị
Ban ân xuống quốc dân
Từ các vua đời trước
Bố thí nhiều các thứ
Của báu thật vô hạn
Giới, trí tuệ dồi dào.
Sở dĩ tôi đến đây
Có tâm vui mừng nghe
Nghe trời trên không nói:
“Vua sinh con thành Phật”
Tôi được nghe, vui mừng
Biết tốt lành nên đến
Cờ pháp rất đáng yêu
Xem giống dòng Thích-ca”.
Vua nghe nói lời ấy
Kính ngạc lẫn vui mừng
Vội truyền đưa Thái tử
Đến để gặp A-di.
Ngài trên tay nhũ mẫu
Ánh quang minh sáng ngời.
Nhìn đức tướng Thái tử
Như con thiên hậu bồng
A-di không kèm được
Bèn đến trước Thái tử
Hai tay bồng trầu mến
Như mây che mặt trời.
A-di bồng trên tay
Bồ-tát thêm ngời sáng
Như trong khoảng núi tối
Lò nấu vàng đang sôi,
Mắt lành nhìn hồi lâu
Trong mắt lệ ứa trào
Thân Thái tử rực sáng
Như mây đen mưa rào.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vua thấy A-di khóc
Trong tâm rất lo sợ
Sợ con không tốt lành
Nghĩ ngờ bảo A-di
Rằng: “Xin Ngài chỉ rõ
Hơi thở tôi sắp dứt
Nay thấy Ngài buồn khóc
Làm kinh hãi lòng tôi.
Được, không là mạng ta
Một sớm bỗng nhiên mất
Trước làm ta mừng rỡ
Sau sao để âu lo?
Cuối đời được con ấy
Như khát lâu được nước
Xin đừng làm ta oán
Đừng khiến ta đương đầu
Ta mới sinh ý nghĩ:
Được con, dù không còn
Còn con ta tại thế
Thì ta chẳng lo buồn.
Con ta dòng cây quý
Giáng sinh nơi cung báu
Lòng thành mách ta biết
Đem tình thương con mình”.
Mặt đầy như trăng tròn
A-di nhìn Ngài kỹ
Mi mắt ánh xanh biếc
Lưỡi như cánh hoa sen
Tóc tơ màu xanh biếc
Che vầng trán rộng cao
Hai má như sư tử
Cằm đầy đặn làm sao!
Tay dài, vai sư tử
Bàn tay bánh ngàn cặm,
Lần lượt xem xong tướng
Từ đỉnh đầu đến chân
Thầy hết lòng yêu kính
Cúi đầu lễ Thái tử
Lệ tuôn như mưa rơi
Lòng thăm não tâu vua:
“Thái tử có đầy đủ
Ba mươi hai tướng tốt
Chắc chắn sẽ thành Phật
Đem lành cho nhân thế!”
Các trời nghe lời này

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Từ không tung rải hoa
Đồng thanh khen “Hay lắm!”
Vua bảo A-di rằng:
“Thầy trước dựa quả đoán
Là thành vua Chuyển luân
Nay Thánh sư xem tướng
Lại nói sẽ thành Phật”.
Lời vua như đổ dầu
Lửa càng thêm cháy mạnh
Miệng A-di nói mau
Nói ra lời quyết định
Rằng: “Tôi xem tướng Ngài
Dáng đẹp, ý diệt dục
Hiện thân độ chúng sinh.
Với dung mạo của Phật
Nếu như không trung mưa
Lớn như núi Kim cang
Không động sợi lông Ngài
Hướng gì gian nan khác.
Các lực sĩ thế gian
Các quỷ thần tặc hại
Và vua A-tu-la
Cả quan, quân thuộc hạ
Đều cầm chày Kim cang
Lớn như núi Tu-di
Đến muốn đánh Thái tử
Chày đập tan núi hết
Thái tử không lay chuyển
Phải hiểu biết như thế.
Tôi không lo việc này
Còn vui mừng là khác
Tôi thương mình, lệ rơi
Gặp Phật mà luống qua,
Tuyên ban tuệ sáng ngời
Thông ngàn lời nghĩa sáng
Phật nhân đó hiển bày
Riêng tôi không cảm được.
Đứng trong vô vi không
Diệt độ như trăng trong
Đời nhờ mát trừ nóng
Riêng tôi sẽ cháy lòng.
Phật thường cầm chày tuệ
Kim cang đập trần lao
Sẽ có thuốc cam lộ
Riêng tôi chẳng được nếm.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phật như ngựa biển chúa
Cứu người dạt biển khơi
Riêng tôi lùi lại sau
Quý dân nuốt trôi mất.
Tất cả nước trí tuệ
Các trùng ý lành đủ
Dòng sông trí tuệ trôi
Tất cả uống hết khát,
Các lành là gốc rễ
Cành nhãn, lá ý dừng
Hoa chính là giác ý
Thành quả ngọt Nê-hoàn,
Thiền giải thoát chúng sinh
Hương giới ngát cõi đời
Cây Phật sẽ lớn lên
Tôi bạc phước không thấy.
Cửa ngu si rất chắc
Ài ái ân vững bền
Dùng chìa khóa pháp mở
Cửa nhà tù tử sinh,
Cả thế gian bốc cháy
Do lửa dâm, nộ, si
Dùng nước pháp dập tắt
Như mây, mưa, lửa đồng,
Đem tiếng còi tâm Bi
Mười phương động vang rền
Sẽ thí sửa pháp lành
Trời, người uống không chán.
Lưới giăng khắp cõi thế
Căn bệnh nặng trần lao
Dùng thuốc pháp tối thắng
Để trị bệnh chúng sinh.
Vực biển lớn của Phật
Bãi báu của các Phật
Độ người buôn sinh tử
Đem báu cho họ đầy.
Hạt cải sánh Tu-di
Vững chân trâu so biển
Lửa đóm tranh mặt trời
Vua Chuyển luân so Phật,
Thông đạt hơn Phạm thiên
Giác tuệ vượt Đế Thích
Tướng tịnh hơn Phạm chí.
Truyện vua xưa sách đời
Tiên Thánh đại sư xưa

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Học sâu, chán cúng tế
Nếu nghe Phật giáo hóa
Vội bỏ chỗ tu trì
Bình tắm, gậy, bện tóc
Bỏ các oai nghi xưa
Tâm cống cao liền xả
Ngán ngẫm lẽ đã tu.
Ôi! Ngục tù già suy
Khiến ta không kịp người
Ta đã được năm thông
Nay không thể gặp hầu
Giờ ta muốn đốt sáng
Định tuệ soi thế gian
Nay ta sắp rũ diệt
Thì sao mà chẳng buồn!”
Liên gọi đệ tử đến:
“Người chớ lằm như ta!”
Dem trao Thái tử lại
A-di từ già về.*

M